

пѣлъ така хубаво, че даже дърветата утихнали, вѣтърътъ спрѣлъ, а ручейтъ въ полето престанали да шумятъ. Отъ чудната пѣсенъ на славея дърветата наоколо почнали да напжватъ и скоро цѣлата градина се изпѣстрила съ разкошни есенни цвѣтя. А наоколо всичко благоухаело като презъ май.

Сякашъ не било есенъ. Славеятъ пѣлъ за най-щастливата девойка, която станала царица. Дърветата си шепнѣли едно на друго: — Нима е вече пролѣтъ! О, колко е хубаво всичко!

Малката Маргитъ неусѣтно заспала.

Когато се събудила, въ градината било вече пролѣтъ. Тя тръгнала срѣдъ лехитѣ, а цвѣтята отъ всички страни навеждали чела къмъ нея и повтаряли нѣжно:

— Ела при насъ, прелестна девойко, вземи ни съ себе си.

Но тя не могла да ги вземе всичкитѣ. И когато изгрѣло слънцето, всичкитѣ останали цвѣтя се стопили въ първитѣ сияния на утрото и отлетѣли къмъ небесата. А съ набранитѣ цвѣтя Маргитъ направила вѣнеца. Но машехата била зла и не останала доволна и тоя пжтъ. Но все пакъ тя взела вѣнеца. Малката Маргитъ си отдѣхнала, като мислила, че най-после е смекчила коравото сърдце на машехата. Но и тоя пжтъ не излѣзло тѣй. На другата сутринъ машехата отново се явила при нея още по-зла и още по-страшна.

Тя поискала тоя пжтъ пурпурна мантия, каквато не била носила никоя царица до тогава. Тоя пжтъ Маргитъ съвсемъ се уплашила.

Най-после тя решила да прониже сърдцето си. Тя взела иглата, съ която плетѣла сватбената дантела за дъщерята на машехата, притиснала острието до сърдцето си. Болката била така страшна, че даже и камъкътъ би изохкалъ.

Но въ тоя мигъ славеятъ запѣлъ, Маргитъ станала щастлива и, намѣсто да плаче, слушала и се усмихвала. Тая вечеръ славеятъ щѣлъ да отлети на югъ и на прощаване искалъ да изпѣе най-хубавата си пѣсенъ, която никога не билъ пѣлъ до тогава. А кръвта продължавала да тече изъ сърдцето и кждето капвала по дрехитѣ, горѣла като огънь и тамъ оставало петно отъ розово злато, чисто като сиянието на най-хубавия залѣзъ.

На сутринъта намѣрили мъртва малката Маргитъ. До нея лежала пурпурна мантия. Мантията прибрали, а сърдцето на машехата си останало студено и зло както преди. Но славеятъ останалъ да пѣе, за да събуди малката Маргитъ. Той пѣлъ така чудесно, че даже и камънитѣ биха се събудили.

И Маргитъ се пробудила още по-хубава, а когато се усмихвала, който я виждалъ, ставалъ щастливъ.

Единъ день я видѣлъ царскиятъ синъ, взелъ я за жена, а славеятъ и днесъ прехвърква отъ градина въ градина и още пѣе за нея.

Тодоръ Харманджиевъ